

Apa iku Kayektèn? - Nomer Telu

Dalan menyang Emaus

Jeff Pippenger

2023-09-07

Ing Injil Yohanes, sawisé Perjamuan Pungkasan nganti Gusti Yesus tindak menyang Taman Getsemani, ana sawijining narasi dawa wiwit bab patbelas tekan pungkasaning bab pitulas. Aku duwe ancas arep mbahas bab-bab iki ing artikel sabanjuré. Artikel iki minangka landhesan kanggo mbangun pangerten tumrap bab-bab kasebut. Miturut garis reformasi ing sajarah Kristus, pawicantenan antarané Kristus lan para muridé ing bab-bab kasebut dumunung sawisé mlebet kanthi kamenangan lan sakdurungé salib. Gusti Yesus mlebet ing Yérusalèm, banjur nganakaké dhaharan pungkasané bebarengan karo para murid, sawisé iku narasi kasebut dumadi, banjur Panjenengané tindak menyang Getsemani, lan ing tengah wengi ing dina sing padha Panjenengané katangkep, lan prosès pitung langkah sing nuju marang panyaliban banjur diwiwiti. Panjenengané lan para murid kanthi profètis mapan pas sawisé rapat perkemahan Exeter lan pas sadurungé Great Disappointment, ing sawijining sajarah kang diwakili déning gerakan sasi kapitu. Ing narasi sing diwiwiti pas sawisé Perjamuan Pungkasan, prakara kapisan sing dipangandikakaké déning Gusti Yesus yaiku:

Aja nganti atimu giris; kowé padha pracaya marang Gusti Allah, pracayaa uga marang Aku. Yokanan 14:1.

Mangertosi bilih satunggaling kuciwa ageng namung kari sawatara jam wonten ing ngajeng, Gusti Yesus ngupados ngiyataken para muridipun kangge ngadhepi krisis ingkang badhe rawuh. Garis wangsit ingkang kapendem wonten ing salebeting sekawan pratandha wekdal ingkang mbentuk prastawa-prastawa ingkang dipralambangaken minangka pitu gludhug punika, inggih punika sajarah papanipun tigang langkah narasi wonten ing Injil Yohanes punika kalampahan. Garis ingkang kapendem punika, wonten ing salebeting pitu gludhug, nggambaraken sajarah saking kuciwa ingkang sepisanan dumugi dhateng kuciwa ingkang pungkasan.

Sakdurungé Gusti Yésus ngandhani wong-wong mau supaya aja nganti atiné “gonjang-ganjing,” Yudas Iskariot wus lunga saka pésta nedha bengi iku kanggo sowan marang Sanhedrin kanggo kaping katelu lan pungkasan. Nalika dhèwèké metu saka pésta nedha bengi iku kanggo patemoné kang katelu, dhèwèké wis nutup mangsa percobané.

Ing sajroning konteks garis kang kabêndhêt ana ing sajroning simbol pitu gludhug, mlebet kanthi kamenanganipun Sang Kristus nggambaraken Pêpêngêt Wengi Têngah, ing pundi kalih golongan para panyembah dipunwujudhaken. Têtêngêran profètis saking aksara Ibrani ing têngah, ingkang dipunginakaken kanggé mbentuk tembung Ibrani “truth,” punika aksara kaping tigalas saking abjad Ibrani. Tigalas nggambaraken pambrontakan, lan minangka têtêngêran profètis punika nggambaraken Pêpêngêt Wengi Têngah, ing pundi

para prawan bodho nggambaraken pêpajanganing pambrontakan, makatên ugi Yudas nalika têtêngêran profêtis mlebet kanthi kamenangan.

“Tansah wis ana lan mesthi bakal ana suket ala ana ing antarané gandum, prawan-prawan kang bodho bebarengan karo kang wicaksana, wong-wong kang ora duwé lenga ing pawojaané bebarengan karo damar-damaré. Ana Yudas kang srakah ana ing pasamuwan kang kawangun déning Kristus ana ing bumi, lan bakal ana Yudas-Yudas ana ing pasamuwan ing saben tataran sajarahé.” *Signs of the Times*, October 23, 1879.

Nalika Yudas mbalèkaké dhuwit iku, ngakoni panggawéné ngiyanati marang Kayafas lan banjur marang Kristus, banjur dhèwèké lunga kanggo nggantung awaké dhéwé. Nalika dhèwèké metu saka bale pangadilan, dhèwèké sesambat, nganggo tembung-tembung sing padha karo kang nggambarake dilema para prawan bodho nalika padha sadhar yèn padha ora olèh lenga iku.

“Yudas weruh yèn panyuwuné ora ana gunané, banjur dhèwèké mlayu metu saka bale mau karo mbengok, Wis kasep! Wis kasep! Dhèwèké ngrasa yèn ora bakal kuwawa urip kanggo nyumurupi Gusti Yésus kasalib, lan kanthi putus asa banjur metu lan nggantung awaké dhéwé.” *Desire of Ages*, 722.

Yudas nggambarake sawijining pesen Seruan Tengah Wengi palsu minangka wong sing “enggal mlayu metu saka balé karo nguwuh, Wis kasep! Wis kasep!” Pesen iku tansah ngetokake rong golongan para panyembah, lan kaya ing sajarah Millerit, para prawan kang bodho nerusake lakune sawisé pesen Seruan Tengah Wengi kang sejati teka, kanthi nggawa pesen palsu. Mangkono, ing sajarah Millerit kita nduwèni gerakan kang milih William Miller minangka pimpinane, nalika nolak pesen malaékat katelu lan nentang pepanthan cilik kang ngetutake Kristus mlebu ing Papan Mahasuci.

“Pikiran kula kabekta dhateng mangsa ngajeng, nalika pratandha badhé kaparingaken. ‘Lah, Sang Penganten Kakung rawuh; metua kowe padha nglawan Panjenenganipun.’ Nanging sawatawis badhé kalajengaken enggal-enggal angsal lenga kanggé ngisi malih damaripun, lan kasep sanget wong-wong mau badhé manggih bilih watak, ingkang dipunlambangaken déning lenga punika, boten saged dipunpindhahaken.” *Review and Herald*, February 11, 1896.

Tenger dalan katelu saka sajarah kang kasimpen iku makili pangadilan lan diwakili déning aksara pungkasan ing alfabèt Ibrani. Aksara iku yaiku “Tav,” lan nalika ditulis wujudé kaya salib. Salib iku makili pangadilan.

Wiwit saka kuciwane kang kapisan ing sajarah Millerite nganti tekan Panguwuh Tengah Wengi, utawa wiwit saka aksara alpha nganti aksara kaping telulas, ana sawijining pratandha kang makili sawijining wektu, kang diidentifikasi minangka wektu tundha ing pasemon bab sepuluh prawan, yaiku wektu tundha kang uga kapacak ing Habakuk pasal loro. Wiwit saka Panguwuh Tengah Wengi, utawa aksara kaping telulas saka pambrontakan, nganti tekan kuciwane gedhe, yaiku aksara pungkasan ing alfabet, uga ana sawijining wektu kang sinebut “gerakan sasi kapitu,” dudu amarga iku suwene pitung sasi, nanging amarga

pawarta saka Panguwuh Tengah Wengi negesake manawa Kristus bakal rawuh ing dina kaping sepuluh saka sasi kapitu ing kalènder Yahudi, yaiku Dina Pangruwatan Dosa.

Konteks tumrap narasi wiwit Yohanes pasal patbelas nganti pasal wolulas diwiwiti ing sawijining wektu kang mratandhani gerakan sasi kapitu ing sajarah Millerite. Beban narasi Injil Yohanes yaiku nyawisake para murid kanggo krisis salib kang bakal teka (aksara “Tav”). Mulané, Kristus nedahake manawa wiwit saka pejahing Panjenengane nganti Panjenengane munggah marang Sang Rama lan rawuh maneh, iku bakal dadi wektu kasangsaran, kahanan ora mesthi, lan kuciwa tumrap para muridé. Kaya dene ciri-ciri kenabian saka sakehe kuciwa kapisan kang kawewakili ana ing paseksèn garis-garis reformasi, kuciwané mau ngandhut sawijining kaanan kang kawangun amarga nglirwakake sawijining bebener wigati sing sadurungé wis kawedhar. Pejahé Kristus ing salib iku biyèn lan saiki dadi sawijining bebener wigati, lan Panjenengane wis ngandhani para murid kanthi langsung manawa Panjenengane bakal disalib lan ditangèkaké manèh, nanging krisis iku gedhé banget, ngluwihi sakabèhé, nganti wong-wong mau lali marang apa sing sakmesthiné kudu dieling-eling.

“Nalika Kristus, Pangajeng-ajenging Israèl, dipantek ing salib lan kaangkat munggah kaya kang wus Panjenengané kandhakaké marang Nikodémus bakal kelakon, pangajeng-ajeng para murid mati bebarengan karo Gusti Yésus. Wong-wong mau ora bisa nerangaké prakara iku. Wong-wong mau ora bisa mangertèni sakabèhé kang wus Kristus kandhakaké marang wong-wong mau bab prakara iku sadurungé.” Faith and Works, 63.

Beban saka sakabèhé narasi ing patang pasal kitab Yokanan sing lagi kita rembug iku yaiku yèn Gusti Yésus lagi nyawisaké para sakabate tumrap mangsa kuciwa sing bakal dialami, wiwit nalika Gusti Yésus katangkep ing tengah wengi, nganti Panjenengané bali sawisé minggah marang Ramane. Ing patang pasal kitab Yokanan iku, mangsa nalika Kristus adoh saka para sakabate nglambangaké sawijining mangsa nunggu. Miturut sajarah, mangsa wektu iki, sing dakwènèhi pratandha minangka mangsa nunggu, dumadi sawisé krisis salib. Ing patang pasal sing bakal kita gatekaké iki, sacara kenabian iku nglambangaké mangsa nunggu sing diwiwiti déning kuciwa kang kapisan, dudu sawisé kuciwa gedhé ing salib.

Yagéne kula nyaranké menawa kuciwa pungkasan sing Kristus sampun nyawisaké para muridipun kanggé ngadhepi, punika dados pralambang kuciwa kapisan ing garis réformasi Kristus, yaiku sédaipun Lazarus? Pitaken punika kedah dipunrampungaké rumiyin sadèngipun kita saged nyumurupi narasi ing sekawan bab Kitab Yohanes punika wonten ing pepadhang ingkang nyengkuyung kayektèn-kayektèn ingkang samenika saweg dipunbikak segelé gegayutan kaliyan sajarah kapêtêlédhan ingkang kasimpen saking pitu gludhug.

Ing sajroning sajarah Kristus, jangka wektu antarané pati lan wunguné Lazarus cocog karo wektu tundha. Sawisé iku Kristus tindak menyang Yérusalèm kanggo mlebu kanthi kamenangan. Kristus ing Yohanes patbelas ngandika marang para muridé sajroning sajarah

apa kang bakal dadi gerakan sasi kapitu, kang diwiwiti nalika wektu tundha wis rampung ing tekané pekabaran Panguwuh Tengah Wengi sing miwiti gerakan sasi kapitu.

Kanggo mangertèni kepriyé tembung Ibrani “truth” netepaké pangenalane tumrap sajarah kang kasingid, kang wis dibukak segelé saka sajarah simbolis pitu gludhug, diperlokaké sawatara analisis kanthi tliti marang pesen kang nalika semana Kristus paringaké marang para sakabate ana ing Injil Yohanes bab patbelas nganti bab pitulas. Tuladha babagan carané tenger dalan saka kuciwane gedhé digunakaké kanggo njlentrehaké tenger dalan saka kuciwané kang kapisan bisa katitik saka pengalaman para sakabat ana ing dalan menyang Emaus.

Inggang mungkasi wektu tundha ing sajarah Millerite yaiku pambeneran marang ramalan taun 1843 sing sadurungé kabuktèn gagal. Pakaryan Samuel Snow ing ngembangaké pawarta sing nglantaraké rawuhipun gerakan sasi kapitu, kang pungkasané nuwuhaké Kuciwa Ageng, saged ditlusur sacara sajarah kanthi ngetutaké tuwuhing pamahaman Samuel Snow lumantar tulisan-tulisané sing kapacak sarta paparan-paparan umumipun kang nuntun tumuju patemon kémah ing Exeter. Katêrangan ilahi nyedhaki pangembangan punika kanthi cara ingkang béda tinimbang namung nyariosaké perkembangan sajarah saking pawarta pungkasanipun Snow. Dhik White maringi katrangan dhateng kita bilih pawarta punika dipunmangertosi nalika Gusti nyirnakaké asta-Nipun saking sawijining kalepatan wonten ing angka-angka ing bagan Habakkuk taun 1843.

“Aku weruh umat Allah kebak kabungahan sajroning pangajab, nyawang lan ngenteni Gustiné. Nanging Allah kagungan rancangan kanggo nyoba wong-wong mau. Astané nutupi sawijining kaluputan ing petungan mangsa-mangsa sunnat. Wong-wong kang ngenteni Gustiné ora nemu kaluputan mau, lan para wong kang paling sinau, kang nentang wektu iku, uga padha ora weruh marang kaluputan iku. Allah kagungan rancangan manawa umat-Nya kudu ngalami kasoréan pangajab. Wektu iku liwati, lan wong-wong kang wis ngenteni Juruwilujengé kanthi pangajab kang bungah dadi susah lan remuk atiné, déné wong-wong kang ora ngasihi rawuhipun Gusti Yesus, nanging nampani kabar iku amarga wedi, padha bungah manawa Panjenengané ora rawuh ing wektu kang diajab. Pangakuning pracaya wong-wong mau ora nggegirisi ati lan ora nyucèkaké urip. Liwaté wektu iku pancèn wis katata kanthi trep kanggo mbabar ati kang mangkono. Wong-wong mau kang kapisan ngéwahi sikap lan ngina wong-wong kang susah lan kuciwa, yaiku wong-wong kang satemené ngasihi rawuhipun Juruwilujengé. Aku weruh kawicaksanané Allah sajroning nyoba umat-Nya lan maringi wong-wong mau sawijining pacoban kang nyelidiki kanggo mratelakaké sapa waé kang bakal mundur lan mbalik ing wayah pacoban.”

“Gusti Yesus lan sakèhé para bala swarga mandeng kanthi kebak welas lan katresnan marang wong-wong kang kanthi pangajeng-ajeng manis wis suwe ngarep-arep nyumurupi Panjenengané kang dadi kinasihing nyawané. Para malaékat nglayang ana ing sakiwa-tengené, kanggo nyantosakaké wong-wong mau ing wektu pacobané. Wong-wong kang nglirwakaké nampani pawarta swarga kuwi katilar ana ing pepeteng, lan bebenduning Allah murub marang wong-wong mau, awit wong-wong mau ora gelem

nampani pepadhang kang wis dikirimaké déning Panjenengané saka swarga marang wong-wong mau. Wong-wong kang setya nanging kuciwa iku, kang ora bisa mangertèni yagéne Gustiné ora rawuh, ora ditilar ana ing pepeteng. Manèh wong-wong mau dituntun marang Kitab Suciné kanggo nлити mangsa-mangsa ramalan. Astaning Pangéran dicopot saka angka-angka iku, lan kaluputan mau diterangaké. Wong-wong mau weruh yèn mangsa-mangsa ramalan mau tumeka ing taun 1844, lan yèn bukti kang padha uga, kang wis padha diaturaké kanggo nduduhaké yèn mangsa-mangsa ramalan mau rampung ing taun 1843, mbuktèkaké yèn mangsa-mangsa iku bakal rampung ing taun 1844. Pepadhang saka Sabdaning Allah madhangi kaanané wong-wong mau, lan wong-wong mau nemokaké sawijining mangsa tundha—‘Sanadyan iku [wahyu iku] nganti tundha, antènana.’ Ing katresnané marang rawuhipun Kristus kang enggal, wong-wong mau wis klèru nglirwakaké panundhaning wahyu mau, kang wis katemtokaké kanggo nduduhaké sapa wong-wong kang satemené ngentèni. Manèh wong-wong mau nduwèni sawijining titik wektu. Nanging aku weruh yèn akèh ing antarané wong-wong mau ora bisa ngungkuli kuciwané kang abot banget kanggo nduwèni ukuran sregep lan kakuwatan kang wis nandhani pracayané ing taun 1843.”

“Sétan lan para malaékaté menang ngungkuli wong-wong mau, lan wong-wong kang ora gelem nampani piwulang iku padha nguja awaké dhéwé merga pangadilané kang miturut panemuné adoh lan kawicaksanané amarga ora nampani kasasarane, kaya mangkono jeneng kang diparingaké déning wong-wong mau. Wong-wong mau ora nyadhari manawa padha nolak pituturé Allah tumrap awaké dhéwé, lan padha nyambut gawé sajroning pasekuton karo Sétan lan para malaékaté kanggo mbingungaké umaté Allah, kang lagi nglakoni piwulang kang kadhawuhaké saka swarga.”

“Para pitados ing pekabaran punika dipunaniaya wonten ing greja-greja. Kangge sawetawis wekdal, para tiyang ingkang boten kersa nampi pekabaran punika katetepaken déning raos ajrih saéngga boten tumindak manut raos ing manahipun; nanging kalampahanipun wekdal mbabaraken raosipun ingkang satemenipun. Padha kepéngin mbisukaken paseksèn ingkang dipunraosaken kedah dipunatur déning para ingkang ngentosi, bilih mangsa-mangsa nubuatan punika ngantos dumugi taun 1844. Kanthi cetha para pitados nerangaken kalepatanipun lan maringi alesan-alesan punapa déné piyambakipun ngantos-antos Gustinipun ing taun 1844. Para lawanipun boten saged ngaturaken satunggal kemawon bantahan tumrap alesan-alesan ingkang kiyat ingkang sampun dipunwedharaken. Nanging dukaing greja-greja punika murub; piyambakipun mantep boten purun mirengaken bukti, lan ngirangi paseksèn punika saking greja-greja, supados tiyang sanès boten saged mirengaken. Para ingkang boten kendel nyegah tiyang sanès saking pepadhang ingkang sampun kaparingaken déning Gusti Allah dhateng piyambakipun, dipunwedalaken saking greja-greja; nanging Gusti Yesus nunggil kaliyan piyambakipun, lan piyambakipun kebak kabingahan wonten ing pepadhang pasuryanipun. Piyambakipun sampun kasawisaken kanggé nampi pekabarane malaékat kaping kalih.” Early Writings, 235–237.

Sajarah kang lagi wae kapratelakake iku njlentrehake, ing antaraning prakara-prakara liyane, pengalaman tanggal 18 Juli 2020; nanging titik kang dakkarepake supaya

panjenengan gatekake yaiku manawa pangerten kang diwakili déning piweling Bebungok Tengah Wengi, kaya dene kaparingake déning Samuel Snow ing pakempalan kémah Exeter, iku diwakili dudu déning pakaryan sajarahé Snow, nanging déning tumindaké astaning Pangéran. Astané wis nutupi sawijining kaluputan, lan nalika Panjenengané nyingkirake astanipun, para Millerit banjur bisa mangertèni kuciwane, lan uga mangertèni manawa wong-wong mau wis ana ing mangsa kang diwakili minangka wektu antaraning tundha.

Panariking asta-Nipun minangka unsur kang wigati tumrap para sakabat murid kang padha ana ing dalan menyang Emaus. Pralambang punika nggambaraken pungkasaning mangsa ingkang kasebat wekdal ngentosi, lan dipunrampungungi kanthi pangertosan ingkang kawejangaken déning pekabaran Pambengok Wengi Tengah. Nanging, ilustrasi bab Emaus punika kalampahan sawisé salib, ingkang nglambangaken Kacewa Ageng, sanès kacewa kapisan nalika patining Lazarus.

Lan, lah, wong loro saka antarané wong-wong mau ing dina iku padha lunga menyang sawijining désa aran Emmaus, sing adohé saka Yérusalèm watara sawidak stadia. Lan padha rembugan bebarengan bab samubarang prakara sing wis kalakon iku. Lan kelakon, nalika padha sesrawungan lan padha nalar bebarengan, Yésus piyambak nyedhak lan mlaku bebarengan karo wong-wong mau. Nanging mripaté padha katutup, nganti padha ora wanuh marang Panjenengané. Lan Panjenengané ngandika marang wong-wong mau, “Pangrembukan apa iki sing padha kok rembugi siji lan sijiné sajroning lakumu, lan kowé padha sedhih?” Lukas 24:13–16.

Tembung “mripat” ing pethikan punika makili wahyu pandeleng, langkung saking namung piranti badan inggih punika mripat piyambak. Tembung “katetepaké” tegesipun kakiyatan. Para sakabat boten saged mangertosi wahyu pandeleng bab salib, awit Kristus sampun nutupi kabisanipun para sakabat kanggé nyawang wahyu pandeleng kenabian bab salib punika. Astaning Kristus punika pralambang kakiyatanipun. Kasangsaran ingkang dipunwastani déning Gusti Yesus punika makili kuciwa ageng ingkang dipunraosaken déning para sakabat. Sasampunipun wonten pirembagan malih déning para sakabat ingkang kuciwa punika, Kristus wiwit ngandika.

Panjenengané banjur ngandika marang wong-wong mau, He wong-wong gemblung, lan alon atiné kanggo pracaya marang sakehing prekara kang wis diucapaké déning para nabi: Apa Sang Kristus ora kudu nandhang prekara-prekara iku, lan lumebu ing kamulyané? Lan wiwit saka Musa lan sakehing para nabi, Panjenengané nerangaké marang wong-wong mau ana ing kabèh Kitab Suci bab prekara-prekara kang ngenani Panjenengané piyambak. Banjur wong-wong mau wis cedhak ing désa kang dadi tujuwané; lan Panjenengané damel kaya arep nerusaké lakuné. Nanging wong-wong mau meksa Panjenengané, pangucapé, Paduka karsaa tetepa nunggil kaliyan kawula: awit wus tumuju wayah sonten, lan dina wus saya surup. Lan Panjenengané banjur mlebet kanggo manggon sawatara karo wong-wong mau. Lukas 24:25–29.

Gusti Yésus paring piwulang marang para sakabat kanthi migunakaké méthodologi tafsir Kitab Suci sing “historicism”, nggawa garis-garis ramalan wiwit saka Musa lan salajengipun

lumantar sajarah suci kanggo ngenali sajarah salib. Gusti Yésus migunakaké garis-garis sajarah ramalan ing jaman kapungkur, kang nggambarake dalan-dalan lawas lan méthodologi garis demi garis, kanggo mulang para sakabat sing kuciwa. Nalika Panjenengané katingal arep nerusaké lampah tanpa wong-wong mau, wong-wong mau meksa Panjenengané supaya mlebet lan tetep nginep bebarengan karo wong-wong mau. Wong-wong mau ana ing mangsa tundha, lan Kristus wis cedhak arep nyingkiraké astanipun saka mripaté wong-wong mau. Nalika astanipun wis disingkiraké, mangsa tundha bakal rampung, lan nalika wong-wong mau kesusu lumantar pepeteng bali menyang Yérusalèm lan marang para sakabat sewelas, wong-wong mau dados pralambang saka cepeté panyalurane pesen Tangis Tengah Wengi.

Lan kadadéan, nalika Panjenengané lenggah nedha bebarengan karo wong-wong mau, Panjenengané mundhut roti, banjur mberkahi, mecah-mecah, lan maringaké marang wong-wong mau. Banjur mripaté kabukak, lan padha wanuh marang Panjenengané; sarta Panjenengané sirna saka ing ngarsané. Lukas 24:31.

Gusti Yesus ngangkat astanipun sing sadurunge nyekel pangertosanipun marang wahyu kenabian mau, lan nalika Panjenenganipun nindakaken mekaten, wong-wong mau banjur wanuh marang Panjenenganipun. Gusti Yesus sampun nglantaraken dhateng wong-wong mau pawartos bab Pambengoking Tengah Wengi, lan wong-wong mau nampeni pawartos punika nalika sami nedha, awit saben pawartos kedah dipun tedha. Wong-wong mau lajeng enggal-cepat lumajeng “kados gelombang pasang ingkang nyapu sadaya tanah” kanggé nyariyosaken punika dhateng para murid sewelas.

Lan padha padha calathu marang sapa-dha-padha, “Apa dudu atiné kita murub ana ing njero kita, nalika Panjenengané ngandika karo kita ana ing dalan, lan nalika Panjenengané mbukak Kitab Suci marang kita?” Ing wektu iku uga padha ngadeg banjur bali menyang Yérusalèm, lan nemu wong sewelas padha nglumpuk bebarengan, uga wong-wong kang padha ana bebarengan karo wong-wong mau, padha calathu, “Gusti wis saestu wungu lan wis ngatingal marang Simon.” Wong loro mau banjur nyritakake apa wae kang kelakon ana ing dalan, lan kepriyé Panjenengané padha kenal nalika mecah roti. Nalika padha mangkono lagi padha calathu, Gusti Yésus piyambak jumeneng ana ing satengahé wong-wong mau, lan ngandika marang wong-wong mau, “Tentrem rahayu tumrap kowé.” Nanging wong-wong mau padha giris lan wedi banget, sarta ngira yèn padha ndeleng roh. Panjenengané banjur ngandika marang wong-wong mau, “Yagéné kowé padha kagèt? Lan yagéné ana pamikir-pamikir kang njedhul ana ing atimu? Delengen tangan-Ku lan sikil-Ku, yèn iki Aku piyambak; rabanen Aku, lan delengen, awit roh iku ora duwe daging lan balung, kaya kang kowé deleng ana ing Aku.” Bareng Panjenengané wis ngandika mangkono, Panjenengané nuduhaké tangané lan sikilé marang wong-wong mau. Nanging nalika isih padha ora pracaya marga saka kabungahan, lan padha gumun, Panjenengané ngandika marang wong-wong mau, “Apa ana panganan ana kéné?” Wong-wong mau banjur maringi Panjenengané sapotong iwak panggang lan saklémpit madu. Panjenengané banjur mundhut iku lan dipundhahar ana ing ngarepé wong-wong mau. Panjenengané banjur ngandika marang wong-wong mau,

“Iki tembung-tembung kang wus Dakucapaké marang kowé, nalika Aku isih ana bebarengan karo kowé, yèn sakehing prakara kudu kaleksanan, kang katulis ana ing Toreté Musa, lan ana ing para nabi, lan ana ing kitab Mazmur, bab Aku.” Banjur Panjenengané mbukak pangertèné wong-wong mau, supaya padha mangerti Kitab Suci. Lukas 24:32–45.

Kaya tumrape para murid ing dalan menyang Emaus, Gusti Yesus ngaturake piwulang mau lumantar sejarah-sejarah suci ing Alkitab kanggo nerangake sejarah pati lan wunguné Panjenengané, lan Panjenengané nindakaké mangkono kanthi maringi tuladha mangan. Umaté Allah kudu mangan piwulang iku. Ing tengahing kahanan ora mesthi lan kasusahane, Gusti Yesus nutup wektu tundha kang dumadi wiwit saka pati-Né nganti marang wunguné, minggahé menyang swarga, lan rawuhé, kanthi mbukak pangertené marang piwulang kabeneran jaman saiki kang adhedhasar sejarah-sejarah suci ing jaman biyèn kang digandhèngaké bebarengan, baris ing sadhuwuring baris.

Mulane, loro murid ing dalan menyang Emaus (nglambangaké malaékat kapindho kang kasambung lan kaparingi kakuwatan déning pawarta Bengok Tengah Wengi) ngenali wektu tundha sawisé salib minangka wektu tundha kang ndhisiki Bengok Tengah Wengi. Mulané, kuciwané para murid iku nglambangaké kuciwaning kawitan ing garis kenabian, dudu Kuciwa Agung.

Carita Emaus banjur kaulang maneh marang para murid sewelas kang padha kuciwa. Gusti Yesus nggabung karo wong-wong mau, mulang wong-wong mau bab kasampurnaning pangandika nabi lumantar methodologi “historicism”, banjur mbukak pangertené, nalika lagi padha mangan. Wiwitaning carita iku nandhani pungkasaning carita. Gusti Yesus banjur nyethakaké paseksi katelu tumrap kasunyatan yèn kuciwané salib iku bisa ditrapaké kanthi profètis marang kuciwa kang kapisan. Panjenengané maringi paseksi katelu tumrap strukturing sajarah iku kanthi ngandika marang wong-wong mau supaya padha ngentèni ana ing Yérusalèm nganti padha nampa kakuwatan saka ing inggil.

Lan ngandika marang wong-wong mau, “Mangké wis katulis, lan mangké pancèn kedahé Sang Kristus nandhang sangsara, sarta wungu saka ing antarané wong mati ing dina katelu; lan supaya pamratobat lan pangapuntening dosa kawartakaké ana ing asmané marang sakèhé bangsa, wiwit saka Yérusalèm. Lan kowé iku para seksi bab prekara-prekara iki. Lan lah, Aku ngutus janji saka Rama-Ku marang kowé; nanging kowé padha tetepana ana ing kutha Yérusalèm, nganti kowé kaparingan kakuwatan saka ing dhuwur.” Banjur Panjenengané nuntun wong-wong mau metu tekan Bètani, lan Panjenengané ngangkat asta-asta-Né, sarta mberkahi wong-wong mau. Lan kelakon, nalika Panjenengané mberkahi wong-wong mau, Panjenengané kapisah saka wong-wong mau, lan kaangkat munggah menyang swarga. Wong-wong mau banjur nyembah marang Panjenengané, sarta bali menyang Yérusalèm kanthi kabungahan gedhé; lan tansah padha ana ing Padaleman Suci, memuji lan mberkahi Allah. Amin. Lukas 24:46–53.

Ilustrasi para murid ing dalan menyang Emmaus nandhani sawiji mangsa nunggu sing diwiwiti wiwit seda-Nipun nganti Panjenenganipun wungu lan minggah marang

Rama-Nipun. Mangsa nunggu iku rampung tumrap para murid Emmaus nalika pawarta ngenani prakara-prakara salib ditetepake lumantar metodologi nglumpukake garis-garis sajarah suci biyen bebarengan, garis demi garis. Sawisé iku pawarta mau digawa déning para murid kanthi cepet sakuwat-kuwaté anggoné bisa nggawa. Banjur Gusti Yesus kapanggih karo sewelas murid, maneh ana rujukan marang mangan sajian, garis demi garis digunakaké kanggo mbuktèkaké pawarta mau, lan kaya tumrap para murid Emmaus Panjenenganipun banjur mbikak pangertené lan banjur tindak. Nanging ora sadurungé Panjenenganipun nandhani sajarah ngentèni ing Yerusalem nganti mangsa nunggu iku rampung kanthi rawuhipun Roh Suci ing Pentakosta.

Nalika Gusti Yesus dhawuh marang para sakabate supaya ngenteni ana ing Yerusalem, iku dadi pungkasaning carita dalan menyang Emaus. Wiwitaning carita iku nggambarake sawijining kuciwa, banjur disusul mangsa ngenteni, lan sabanjure panyingkapan bebener kang makili pekabaran Panguwuh Tengah Wengi. Panyingkapan bebener iku kaleksanan nalika Kristus nyingkirake astanipun, kang wis “nahan” paningale para sakabat. Iku minangka wiwitaning carita, lan pérangan tengahing carita iku kaulang maneh nganggo carita kang padha nalika Kristus ngilangi rasa kuciwane para sakabat kang sewelas mau kanthi nyarirani Panjenengane piyambak lan mbikak pangertené tumrap Sabdanipun. Banjur ana paseksi pungkasan bab struktur kenabian kang padha persis, kang diwiwiti saka kuciwaning wiwitan, dudu Kuciwa Agung.

Sajarah wiwit Emaus nganti Pentakosta maringi telung seksi babagan kuciwa kapisan, wektu anggoné ngentèni, lan Panguwuh Tengah Wengi, nanging kuciwa nyata sing dadi tenger dalan ing wiwitan saben saka telung seksi iku satemené kuciwa kapindho, dudu kang kapisan. Ngenali manawa tenger dalan sing dadi Kuciwa Agung ing sajarah kaum Millerit digunakaké kanggo nggambarake kuciwa kapisan ing sajarah kaum Millerit iku wigati banget kanggo mangertèni narasi sing kita temoni ing patang bab kitab Yokanan sing dumadi ing antarané dhahar sing kalakon ing pésta nedha bengi pungkasan lan panangkepan ing tengah wengi ing taman Getsemani. Prayoga dimangertèni yèn nalika Gusti Yesus ngatingal marang sewelas murid lan nedha bareng karo wong-wong mau, Panjenengané takon, “Yagéné kowé padha keganggu? lan yagéné pikiran-pikiran iku njedhul ana ing atimu?”

Sanalika Panjenengané wus nedha Pesta Pungkasan ing kitab Yohanes, pérangan sing badhé kita gatèkaké iki diwiwiti kanthi pangandikané Kristus marang wong-wong mau, “Aja nganti atimu giris.” Ing sajroning limang dina, wong-wong mau wus lali marang dhawuh iku. Bab kaping patbelas nganti bab kaping pitulas ing Injilé Yohanes nggambaraké kuciwaning kapisan tanggal 18 Juli 2020, kang nglantaraké mlebu ing mangsa ngentèni, tumuju marang Wahyu bab Gusti Yésus Kristus kang kabukak segelé sakdurungé mangsa probation katutup, lan makili piwulang Seru Tengah Wengi. Piwulang iku nglantaraké mlebu ing sawijining kurun wektu kang wis dilambangaké déning gerakan sasi kapitu lan uga dilambangaké déning mblayuné para murid Emaus bali menyang Yérusalèm ing petenging wengi. Sajarah iku kang dilambangaké déning telung aksara Ibrani kang dienggo déning Kristus kanggo

makili sarirané piyambak minangka “Bebener.”

Ing cariyos patang bab ing kitab Yohanes punika kita manggih boten namung pakaryaning Roh Suci dipunwastani minangka langkah-langkah ingkang sami saking tembung punika piyambak, nanging ugi wonten bukti ingkang pinaka-kiyat kanggé nyengkuyung pratelan-pratelan ingkang sapunika dipunaturaken, bilih panggenapan pungkasan saking pawartos Midnite Cry sapunika saweg dipunaturaken kanthi saya cetha wonten ing pakempalan kémah Exeter wiwit tanggal kaping rolas Agustus ngantos kaping pitulas. Nalika pawartos punika pungkasanipun dipuntampi lan dipunkenali déning para suci ingkang ngentosi, jagad badhé kasemplungaken dhateng krisis angger-angger Minggu nalika para utusan punika mbeta pawartos pepènget pungkasan bab “dinten-dinten pungkasan” dhateng jagad ingkang saweg pejah.